

МИХАЈЛО ПАНТИЋ

ЗБУЊУЕЛ И ПРЕМАЗАНТЕС

Како је дан одмицао, Милош је постајао све збуњенији. Јутро је потрошио на сналагање у превозу, ординација се налазила на супротном крају Барселоне. Преподне је отишло на упознавање са колегама, сређивање алата и радне површине, а подне на брзи ручак с ногу. Јео је преко воље, сам, безукусни осушени сендвич из супермаркета, није осећао никакву глад. Потом је избрусио прву протезу, својих руку дело, и испоручио је контролору, неком ћутљивом Мароканцу, чије име није запамтио. Има времена за то. Тај је само климнуо главом и на шпанском, бољем од Милошевог, али са друкчијим, муклијим акцентом, промрсио да га сутра чекају две наруџбе.

Тако је отпочео његов нови живот.

Милош Зарубица је у Барселону дошао пре пола године. Имао је за то неколико јаких разлога. Чињеница да је од малена навијао за истоимени клуб није била за потцењивање, мада не и најважнија. Могло би се, не без два милиграма ироније, колико соли с врха прстију, рећи да се између бесмисленог надгорњавања око вечитог српског питања ко је бољи, Звезда или Партизан, одлучио за наизглед компромисно, али ипак до коске суштинско решење. Барселона, то је фудбал! Ма не, у ствари није, то је уметност у форми фудбала, а оно у остављеном најлепшем најружнијем граду на свету, то је мучење и дављење. Ваљање по благу, најчистији дестилат очаја, туге, смеха и досаде.

Али, пустимо засад то. Милош је у Каталонију пристигао на наговор свог друга са студија, такође дипломираног стоматолога Предрага Кроње. Тај је из Београда запалио одмах по добијању главног папира, заслуженог после шест година исцрпљујућих студија. Нема шта Предраг није радио да би током наредних

десет година стао на ноге: продавао је фармерке, теглио расходиване екране у фабрици за рециклажу електронског отпада, учио шпански и каталонски и, у сталном настојању да нострификује диплому, у ствари, испит за испитом, поново завршио исти факултет. Потом се, као у шпанској серији, оженио црвенокосом Викторијом, име његове суђенице означило је и почетак његовог успеха. Од Викторијиног оца, једног од оних трајно намргођених средовечних типова за које нико не зна чиме се баве, али им се са свих страна пресипа, позајмио је паре, изнајмио и опремио простор у бољестојећем кварту и прошавши кроз Сцилу и Харибду европске администрације у каталонској верзији, што је обрнуто пропорционално божанственој једноставности Барселониног фудбала, отворио своју зубну ординацију.

Милош је за то време у Београду радио нешто слично, само перспективно безуспешно. Неколико месеци коњосао је у салону тепиха и завеса, научио све о обрезивању и опшивању итисона и монтирању гарнишни. Потом је прешао на боље плаћено место ноћног чувара грчке банке (*овде би могло бити месито за плаћену рекламу*) и ту остао, све док се није сморио, наредних неколико година. Затим је неко време волонтирао на клиници у Тиршовој, све надајући се да ће га примити макар као зубног техничара, али се онда по ко зна који пут променила власт и то место добио је даљи рођак референта за набавку клиничког материјала, чији је, опет, старији брат био друг из школе неког типа блиског са моткастим потпредседником коалиционе партије којој је припао ресор здравства. Што, кад се све сабере, и није тако лоше за општу ствар, увек је добро имати неку везу, али је испало погубно по Милоша. У тридесет петој поново је остао без каквог-таквог посла, изгубљен у прирепном собичку двоипособног новобеоградског стана својих већ прилично исцеђених родитеља, шлепујући се на њихове танке пензије. У највећој соби већ се ширио његов ожењени старији брат, запослен вишим нехотичним клинаменом космичких енергија, са младом женом и бебцем који је кмезио и врштао по целу ноћ, ваљда од беса што ће му се ускоро придружити бата или сека или због избијања првих зубића, то ни враг не би могао знати. Али је важан детаљ да је цело дечији креветац био у црвено-белој боји, што је Милоша доводило до беса, исто колико и бебин плач, очево дување кроз нос због његове незапослености („толике паре бацисмо на твоје студирање!”) и стално мајчино тешење да је добро јер може бити горе, а посебно то што се бујна и млечна, привлачно заобљена љубав његовог старијег брата слободно шетала по стану у доњем вешу, као да ради за неки европски бренд (*могући њросџор за рекламу*)

и сваки пут пред њим слободно вадила дојку када је требало нахранити завијајућег упишаног створа...

Онда је прорадио Бог из машине. Предраг Кроња се за десет година избивања из земље, за коју је и даље навијао у свим спортовима, у Београду појавио само једном, да сахрани мајку и да прода стан који је остао иза ње. Током кратког боравка сетио се старог друштва, укључујући и свог најбољег друга са студија Милоша Зарубице, са којим је, кад год је могао, висио у фудбалском храму црно-белог тима за који су као клиници живели, а потом, по одласку тамо далеко, у обећану земљу Европске уније, с њима, Милошем и црно-белима, изгубио сваку везу. Ископао је негде телефон којем је испред старог броја према обавештењу централе требало бирати број два, назвао Милоша, „еј, где си, шта има, хајде да се видимо”... Тако су се и нашли, поседели, попили две флаше домаћег кабернеа из подрума (*овде би могло бити место за илаћену рекламу*) и на крају је Предраг сасвим очекивано и природно позвао Милоша да дође код њега у Шпанију, прецизније би било рећи у Каталонију, да покуша исто што и он. „Није лако, али европски тунели, да ти брат каже, имају излазе на другој страни.”

После неколико недеља премишљања Милош је преломио. С једне стране, објективна могућност да уживо види како Тави и Иниеста плету паукову мрежу по рајском тепиху „Ноу Кампа”, а онај ђаво коме ни име не треба помињати понижава са лоптом Коперфилда и све остале набеђене мађионичаре овог света, те са друге чињеница да је бата добио и секу, а да млада мама и даље нема намеру да преко доњег веша обуче макар кућну тренерку, нека је и црвено-беле боје, учинили су да Милош у шпанској амбасади поднесе молбу за усељење у земљу Буњуела и Сервантеса. Уз Предрагово позивно писмо и гаранцију његовог таста, за кога нико није знао чиме се бави, али му је дотицало одасвуд, ствар је завршена у разумном року. Отац је само помирљиво слегнуо раменима, „добро, иди, покушај”, а мајка је, наравно, плакала, „нисмо те школовали да у белом свету поправљаш зубе ’неком тамо’, него да нам се нађеш у старости и да нас додржиш као што је и ред и заслуга”. Добио је благослов, овлаш се, по српски, трипут изљубио са братом, срећним што ће Милошев собичак постати собица за децу, два и по секунда дуже него што треба равно у очи погледао у снаху, потискујући у себи стару српску мисао да само сваст може бити сласт, и слободан од свих осећања прекорачио кућни праг у обрнутом смеру, правац аеродром „Никола Тесла”, то је онај тип без кога електрична гитара не би била измишљена, виа Франкфурт, ето ме Барселано, журим да отпевам терцу Фредију и Монсерат.

Оно јесте да је Барселона и те године узела Куп шампиона, али све остало није баш ишло по лоју, напротив, личило је то на стипл-цез маратон. Синдикат шпанских стоматолога, са све каталонским аутономашки нарајцаним колегама (ПДВ, бато – у српском преводу: „пара дупе врти”), изборио се за законску заштиту својих права, и више није била могућа никаква нострификација иностраних диплома, и тамо је зацарила Болоња и Болоњска декларација, коју, бајдвеј, није потписао Болоњски универзитет. Па је Милош шест месеци на црно рмбао ту и тамо, носио и преносио, вуглио, прао и точио, имао и две брзопотезне љубави са Румунком и Хрватицом, све време вредно вежбајући шпански, пардон, каталонски, и похађајући курс за зубне протетичаре. И кад је коначно добио ћагу, назвао је Предрага са којим се за тих шест месеци видео три-четири пута, јер овај од посла није знао где удара, и Предраг му је из така рекао, „па шта чекаш, долази одмах, почињеш у понедељак, немам сад времена, разговараћемо тада, кад завршимо посао”.

И дошао је тај понедељак. Како је дан одмицао, Милош је постајао све збуњенији, не престајући да се пита шта му је и да ли му је све то требало, али шта је ту је, нема назад. Кад скочиш у Ебро, мораш га препливати. Предраг га је ујутру увео у посао, упознао га са осталим особљем, једним младим смотаним Шпанцем, једним крезубим Пољаком (па да, ако водоинсталатеру капље чесма у кући, зашто би и зубни техничар нужно морао да има поправљене зубе!), једном Македонком његових година која није знала ни реч српског али је имала добре ноге, и сасвим су се лепо разумели, хај’мо рећи, као Шпанац и Каталонац и, оним већ поменутиим Мароканцем, супервизором. „Чекај ме у пет, ваљда ћу до тада завршити”, збрзао је Предраг и одјурио као да га неко гони.

И Милош га је сада, седећи на зидићу наспрам улаза зграде у чијем се приземљу налазила зубно-протетичка радионица уредно и све збуњенији чекао. Већ малаксало сунце туђег неба грејало га је прилично пријатно и он је за тренутак одлутао мислима, из којих га је, тачно у пет и пет, пренуо Предраг. „Ух, спадох с ногу, цео дан сам престајао. Хајде, идемо на ручак-вечеру, ту, две улице даље, има један шатро-балкански ресторан, клопа и није тако лоша, да ми причаш како ти се чини и да видимо шта даље планираш.”

И тако су наш Збуњуел и Премазантес, уморни од ЕУ-понедељка, сели у дну шатро-балканске крчме усред осунчане Каталоније, да се мало окрепе и братски исповеде. Нису ни пиће наручили, када су их у ниском, бришућем лету, нападе две муве. Једна од

њих била је дебела и угојена зунзара, као бомбардер НАТО пакта, а друга танка и нервирајуће прегласна, зујава као руски Миг 29.

– Хеј, нисам знао да овакве немани постоје и код Алмодовара. Мислим, овде је све под конач, калибрирано, јабуке, женски брусеви, лубенице, улошци са крилцима... Понекад имам утисак да су им и облаци направљени у неком калуку. Три врсте облака, за свако доба дана. Сад ћу да средим говнаре.

Пљас, пљас, вруш, Милош није био онај кројач из бајке који је једним ударцем смлатио седам мува, али за две је био више него оспособљен. Смљескао их је у шапи и звизнуо њима о под. Руке је, наравски, обрисао о столњак.*

– Ма, то су, бре, наше муве, мало измутиране после бомбардовања. Раширило се то по Европи, она ионако нема унутрашње границе. Укинули су царину за све, мислиш да ће сад да увове посебну службу за муве?

– То ме не би изненадило. Све им је под конач, пластичне кесе, виногради, романи, ТВ серије, све глумице налик једна другој, где је ту Винона Рајдер или барем Мишел Фајфер. Гледам те глупе филмове, и никако да запамтим име режисера или главних глумаца. Зурим у екран по сат времена и тек се онда сетим да сам то већ раније гледао. Ако баш и нисам, много ми личи на оно што већ јесам.

– Ало, брате, не мудруј превише. Ово је Шпанија, овде живот и даље личи на живот. Довео сам те на место где се барем на пет минута можеш осећати као код куће. Који ти је красни, опусти се, попиј пиво.

Наручили су по пиво, пљескавицу и мешану салату. Пиво није било лоше, али није било пиво, пљескавица је укусом подсећала на млевени картон, ако сте икада јели млевени картон, тако нешто отприлике, а салата савршеног изгледа, ма из каталога, све боје света, црвено, жуто, зелено и тако даље, као геј застава, била је, триста му мрквица, бљутава да бљутавије нема под небом Пиринејског полуострва. Ситно исецкана кухињска крпа.

– Изем ти ову клопу, рођаче.

– Стварно је без везе. Али пиво могу да поднесем, навикао сам се. Да наручимо још по једно.

– Зови одмах два, ово су дечије радости.

– Ипак је најважније да је храна загарантовано здрава и чиста, није као код нас у киосцима, забавиштима и прчварницама.

– Свеједно, и они кризирају.

– Па је л' ти требало пола године да то схватиш? Нико, бре, не воли да ради, ни ту ни тамо. Али, ко овде хоће да ради, може да има.

- Узмимо тебе за пример.
- Узмимо мене за пример.
- Нешто мислим, антитета на кризу требало би да се препакују код нас у Торлаку, поред осталих извозних производа.
- А шта ти то подразумеваш под „остали извозни производи”, мајке ти?
- Немој тако, имамо ајвар, суве шљиве, киселу воду, дипломиране историчаре уметности, природне виноградске пужеве, стоматологе...
- Слушај, све то што ми извеземо Барселона поједе за два дана. А историчари уметности и остали стоматолози могу да се сликају. Сваки други конобар у Барси ти је дипломирани неко и нешто, уметник, писац или сликар, шта год. Раде ту док им не крене посао.
- А посао никако да крене...
- Дабоме. Ево, овај што нас служи ти је Пољак, једном ме је питао који је то језик којим говорим, каже да може понешто да разуме, мора да је неки бугарски или ту негде. Он ти је инжењер хортикултуре, шта фали, добар је то посао у градском зеленилу.
- Цвећар, једном речју.
- То.
- Па што не ради у струци?
- Није положио дипломску разлику. Није завршио по Болоњи, а мрзи га да учи. Преко дана ради овде, а увече свира гитару у неком кавер бенду.
- Мало ли је Шпанији гитариста, треба им пољски Хендрикс.
- Па да знаш и да треба, они само ударају по фламенгу, али са Парплом, Пеперсима, Нирваном и 33 Топом не стоје баш најбоље. Немају онај драјв, знаш, онај који имају Блекмур и Гибонс.
- Капирам. Надам се да ће на крају и музика бити као код куће. Да све буде у комплекту.
- Овде нема музике, осим кад увече закупиш локал. Пре тога на нету нађеш шта ти треба, од Баха до Леди Гаге, укључујући и Балкан-треш, нема шта нема, има милион бендова, сви чекају да зграбе неку кинту. Долазе по позиву, испорука на лицу места. Можеш и плеј листу да им пошаљеш унапред, све навежбају, јесте да им је акценат мало олала, али кога брига. Шано душо, шано мори, упалићу два фењера, одвешћу те догодине...
- Ма, јасно ми је, овде нема радио не радио свира ти радио. Ко хоће да живи, мора да ради.
- То баш и није тешко скапирати. Осим у посебним случајевима. Рецимо, мој таст. Тај ништа не ради, а има кинту, нико не зна одакле му.

– Па није да се и ја нисам трудио и тамо и овде. Али, да тебе не би, не знам шта би и како би. Радио слабо свира. Изгледа да је ипак свуда иста прича...

– Ма, што си, бре, тако збуњен, само правиш неке гримасе по ваздуху, је л' се сећаш те књиге, луд наслов. Лагано, бре, сад имаш посао, екипа ти није лоша, уклопи се мало, за после ћемо видети, можда те узмем за помоћника у ординацији, ако се покажеш.

Подигао је кажипрст: – Halo, un Polaco, dos cervezas, por favor.

Поруџбина је стигла за минут и десет секунди. Пољски Слеш није се ни осмехнуо, само је ћутке спустио боце на сто и окренуо се. Видело се да му је испод части што мора да служи...

– Ајд, живели! Намазан си, брате, нема шта. Теби је увек све ишло као по лоју. Ух, што би уз ово пиво легло по парче гибанице, оне мало масније, да цури низ прсте. Сад ћеш опет да ми кажеш да се правим збуњено паметан, али ћу ти ипак рећи... Понадао сам се да је овде много другачије. Мислио на једно, зато као друго.

– Па зар и није? Погледај све те људе, овде нико нема времена ни за кога, договарају се да се виде два месеца унапред, пишу у роковнике. „Слушај, имам за тебе времена двадесет другог октобра, од шест до осам предвече. Не, чекај, до пола осам. Морам у том термину на пријатељев рођендан, ту ће се појавити једна бари коју ми хоће окце. Ако је тад не сретнем, не знам кад ћу.” И све тако.

– Ма нисам на то мислио...

– А на шта си, живота ти, мислио? Да ћеш да упознаш Месија и да се сликаш с њим. Може и то, али кошта, брате, овде све кошта.

– Ето, и на то сам мислио. И код нас све кошта, све се врти око „купујеш продајеш одузимаш и додајеш”.

– Па иди онда у Сибир, живи с мечкама, тамо се берза још није примила, свуда другде јесте. Него, да те пиво није мало ошамутило. Ово је нешто блаже од нашег, али ако се нагуташ, такође хвата. (*Просијор за рекламу.*) И јутарњи мамурлук је грозан. (*Ово се у реклами не сјомиње.*) Е, мој збуњени, штета што лудак није овде, ко зна шта би на крају било.

– Ма, кажем ти, нисам збуњен. Више некако погубљен, ипак је ово нови живот за мене.

– Шта хоћеш, прошло је већ доста времена, навикни се, није ти Шпанија сангрија и сиеста, него стварна прича. Таква каква је, друге нема.

– Са све зубним протезама.

– Слушај, ако ти се не допада, а ти тражи друго. Питај Пољка да га мењаш преко викенда кад је на дужој свирци или иди у њихово зеленило па скупљај лишће, буди фаталист. Могао сам толико да ти понудим...

– Ма, дај, шта се љутиш одмах, изгледа да је тебе урадило пиво.

– Не љутим се, него ти лепо кажем, зубних техничара у Европи и Азији колико хоћеш. Укуцаш на нету и сутра имаш сто понуда.

– Еј, дај да не одемо предалеко. Спусти лопту, поправи ситуацију. Одиграј дуг пас.

– До тебе?

– Подразумева се, нисмо цабе школски.

– Ок, мењамо тему. Гибаница је у реду, али веруј ми да је паеља боља, само да се навикнеш. А и здравија је. Не помињи одмах Торлак. И боље пасује уз вино.

– Ја сам при пиву, био и остао. Углавном.

– Овде ћеш морати и ту навику да промениш. Живети у Шпанији, а не пити вино, то ти је исто као и бити у Сибиру, а не дружити се са мечкама.

– Могуће за вино, али за паељу ти не уступам. Кад моја стара згужва питу, то је гозба за Одина и Зевса.

– Ајде још мало по сентименту, кева ти! Хедонизам у Србији, чампри ти чупри. То ти је као уживање у заблуди. Најбоље је код маме и тате, али тамо негде до двадесете, а ти си заглавио два пута по двадесет у свом топлом дому.

Милош Зарубица се у том часу сетио гужве у скученом родитељском стану, бебца који урла по целу ноћ, младе, набубреле жене свога брата, потуцања по пропалим предузећима у потрази за било каквим послом, неуспелог волонтирања у државном дому здравља, па и тога како је цео концерт Сантане у „Пиониру” преслушао стојећки, изван хале, напољу, по киши, јер није имао новца за карту. Али ништа од тога није поменуо, само је наставио да тороче са својим пријатељем, послодавцем, шпанским зетом, годишњим претплатником за све утакмице на „Камп Ноу”.

– Чуј, да ти кажем. Пио бих ја и вино, под условом да је наше, домаће. (*Месџо за рекламу.*) Па сећаш се оног кабернеа. Нешто из дединог подрума или од пријатеља у Сланкамену, знам неке људе тамо, праве своје вино, не продају га. Кад поклоне, то се пије ко млеко. Рези ко пиво.

– Шта лупеташ, живота ти. Полудећу од тога „домаће”. Шта је то „домаће”? Кад год ми неко тако нешто помене, припадне ми

мука. И шта ти уопште знаш и о пиву и о вину, осим оне убајаћене форе да је најбоље кад је ладно, кад га има много и кад је за ц.

– Молим те да бираш речи. Ја сам експерт и за једно и за друго. Овде немају појма. Само се наливају, види како су им очи мутне. Прави стручњаци пробају и испљуну, чувају осетљива непца.

– Могу мислити, хоћеш и националну пензију да ти дам за та осетљива непца. Него, реци ти мени какав ти је био први дан на послу?

– Да се поднети. Јесте да су у екипи сви на своју руку, али можда тако и треба, шта да се пајтам са белим светом. Мада, она мала Македонка...

– А, мачак, видео си ти одмах шта ваља. Бети Каранфилова је леп мали комад, само пажљиво с њом, да се не разбије.

– Каква мачо тирада, види се да си се сасвим пошпанио, хтедох рећи попишманио. Нисам тако мислио.

– А како си, кеве ти, мислио? Као, не знам те, не знаш ме. Само што неко глуми финоћу, а неко туче одмах у плексус. Сексус, нексус, плексус. Све се на крају тако заврши. Ако мислиш друкчије, ниси збуњен, него глуп, просто му доћеш као некакав млитави експонат за светску изложбу глупсона.

– Па шта, лепа је и тиха.

– А, то би ти хтео. Ок. Само полако, пажљиво руковање, екран напред, да се не разбије.

– Прима се.

Са звучника се чуо успаничени глас спикера. Као да је Барселона дала гол у по бела дана. Неко је појачао тон. Спикер је говорио нешто о уличним демонстрацијама и сукобу масе са полицијом.

– Шта је ово? Мислио сам да само код нас дрежде испред владе.

– Ти као да си пао с Марса, а не дошао с Новака. И у Барселони су сваког дана неке демонстрације. Милион разлога за протесте, то је данашњи свет. Још мало па ће и сибирске мечке пред Думу, са транспарентима: „Оставите и нама мало лососа”, „Усвојите закон о забрани бунди и шубара”, „Садите кљукву”, и тако даље, и тако даље.

– Шта хоће ови?

– Скраћење радног времена треће смене. Не могу да гледају утакмице. Или прекид на послу док се игра текма. Ваљда ће успети, није то као код нас, изађе неки главоња, нешто као обећа, затим поделе дневнице и пакете прве помоћи, па свако својој кући, назад у Ћићевац, у кафану, да олајаваш политичаре и жалиш се како је све отишло дођавола, укључујући и дерби. Овде се ред зна,

посао је посао, живот је живот, црква је црква, а фудбал је фудбал. Прво то, па онда све друго.

– Друкчије не може бити. Прво уживање, затим мало забаве, и нешто више глуварења, све опуштено и широко, па онда и посао. Шта би живот био без пива, вина и фудбала, а?

– Наравно. И само да ти кажем, и овде се послови завршавају у кафани. Знам по мом тасту. Стално виси по граду и стално му капље, враг ће га знати одакле. А имигранти морају да се држе заједно, друге им нема. Ево, ти можеш да се мало подржиш са Каранфиловом, свеже је разведена.

– Откуд знаш?

– Слушај, ја сам послодавац, морам све да знам о стафу. Иначе, посао трпи, стрес због овога, депресија због онога, мамика хвата ме паника. Запослен си као техничар-утешитељ, само води рачуна о пажљивом руковању.

– Који си ти зафркант..

– Немој рећи да ти не гађам мисли.

– М-да. Што више пијем ово пиво све ми више лежи. Вичи још једну руку, па да се разилазимо.

– Како ти кажеш, сутра све испочетка. И да ми пазиш на Бети. Изведи је негде на пиће, буди центлмен, као што и јеси, стара блоковска школа. Само да знаш, овде се алкохол продаје тек после пет поподне.

– А код нас цео дан. И после десет увече, ако си добар са трафиканткињом.

– Ето видиш докле је та Европа одмакла, треба контролисати пијанство популације. Пива и фудбала! За остало ћемо се већ снаћи.

– Ваљда хоћемо. Хоћемо, можемо, морамо.

– Да, али законски оквири морају да постоје. Ангела је тако рекла, а ти пробај друкчије, против ње, ако можеш. Ко не промени свест бива избачен из Монопола. Уради што је до тебе, па после протестуј до миле воље. И радуј се на силу, ако треба. То ми је увек сметало, и на то се никада нећу навићи. Овде се људи и смеју по наређењу, као у глупим ТВ серијама. Ало, ало, ово је смешно, смејте се, три-четири сад, ха-ха-ха.

– Видим да долазиш на моје. У Београду ти је, као, лош провод, а овде не можеш после посла ни поштено да попијеш.

– Можеш, нико ти не брани, до сутра ујутру. Али ако дођеш мамурно мрзовољан, одмах идеш код менаџера за персонал. Добијеш жути картон, па ако ти се још једном омакне клизање у месо онда фасујеш и црвени. Шут-карта. И то ти уђе у си-ви, касније једино можеш да се запослиш у зеленилу. Вољ ти да купиш

лишће, вољ ти да изиграваш зимзелен, да те кучићи запишавају... Идемо полако, шта кажеш? Овога пута ја плаћам, звао сам. А следећи пут делимо, и то ти је Европа, муж плаћа своје, а жена своје. Обрати пажњу на то понашање, што би рекао Радован трећи.

– А тако би волео да смо сад негде на Ушћу, да блејимо на клупи и да гледамо кад се оно с пролећа размиле комади. Нигде тога нема. Открију рамена и руке, истуре груди...

– Да, у доба врбопуца, кад пукне акваријум. Заљубиш се пет-шест пута у року од три минута. Тада бих за сваком другом викао: „Води ме кући”.

– И тата би, сине.

– Ниси ми ни рекао како су твоји, је л’ се чујеш с њима?

– Ма, понекад разменим мејл са братом, оно, две-три реченице. Шта има, ништа. Како сте, добро смо. Шта се ради, ко и увек, клај-клај. Вади ми цигерицу кад нас Звезда добије, ништа ми то више не значи, глуп начин за изјављивање љубави. Кева не подноси компјутер, каже да не жели да јој цели свет пиљи у кућу, а ћале није баш свој, цео дан зуји по граду, свраћа на ручак и вечеру, и каже: „Шта може пензионисани човек него да чека смрт.” Који бедак. А знаш ли ти како је он некада играо фудбал? Боље од Копривице. Прлинчевић и Јусуфи могли су само копачке да му носе. А после дигао руке, не гледа више ни утакмице. „Све је то циркус и смехотрес”, цеди кроз стиснуте зубе. „Играју они за себе и за свој џеп, а не за лепоту и радост.” И да знаш да ту има истине.

– Много истине. Али, реци ми, молим те, ко данас не игра за свој џеп. И мечке у Сибиру...

– Досадан си са тим мечкама. Имаш ли ти неку другу причу?

– Строго говорећи, немам. По цео дан зурим у отворене људске чељусти. Зевају људи ко медведи. Смучило ми се, али шта ћу, кад морам. Тасту још нисам вратио цео дуг. Ето њега, сваког петог у месецу по харач. Смејемо се, попијемо, али њему доживљај није комплетан ако се не врати са шушкама у коверти. Уредно ми обрачунава камату. Викторија луди због тога, а ја је тешим, љубав је љубав, а паре су паре.

– Опет, има ту и среће. Нема баш свако таста као ти.

– Па, оно јесте, кад се гледа са те стране. Шта да се ради, прикопчао ми се на вену, али мораш, тебра, другачије се овде не може. Таква су правила. Од првог до последњег минута. Плус зауставно време. Само за децу још немамо времена, а време пролази, Викторији откуцава сат. Мислим да је твој брат урадио праву ствар. Имати клинце, то ти је једини смисао. Неко остаје иза тебе, да те памти и да те помиње. А за таста ме не питај превише. Нити

шта знам, нити сам питам, све је то тешка конспирација, строго поверљиво.

– Поверљиво? Друже, ако ти дође да се исповедиш, не мораш у руску цркву нити код шринка, мени можеш све рећи. Није ваљда убица?!

Предраг Кроња је заустео да нешто каже, али су се у том часу из непосредне близине зачуле полицијске сирене. Неко је опет појачао тон на великом ТВ екрану. Бука и фррка.

– Шта је сад па ово? Да није маса кренула овамо!? – згрануо се Милош.

– Ма јок, сад ће да ухвате и депортују неког Зарубицу, хе-хе, српског мафиоза који се издаје за зубара. Запамти, све што кажеш може бити употребљено против тебе. Одмах зови адвоката и тражи заштиту конзула. Ако те питају за папире реци да си их изгубио, и да имаш само ШВ 20 са факса. Овде цене образоване људе...

– Еј, па неће ваљда...

– Шта се, бре, примаш, ко чек од ћалетове пензије. Држава шаље појачање, за сваки случај.

Погледали су кроз стаклени зид кафане, на улицу. Више стотина полицајаца града Барселоне промицало је плочником, под пуном опремом за ванредне ситуације. Панцири, визири, шлемови, чизме, штитови, палице, кратке цеви, испалљивачи сузавца...

– Ау, овде баш има много полиције. Види их како навиру.

– Остало им од Франка...

– Молим?

– Ма, зезам се. Је л' се сећаш кад смо оно ми у Коларчевој...

– Сећам се, лицем у лице. Ми деца, они деца. Која је то глупост била. И питам те, због чега?

– Због лудила. Ендемског типа. О ком медицина нема шта да каже. По томе смо Европа, са све циновским мувама, пластичним кесама и хигијенским улошцима. Лудило тамо, лудило овде.

– Као да су нам свима у пиво сипали кокаин твога таста. Предност европског живота је у томе што кад гудра пређе једну границу, више нема препрека.

– То си ти рекао. Ја немам појма о чему говориш.

– Ма, нема ту неке разлике. Бити луд и правити се луд. Што би рекао мој ћале, ко је луд у Врање, луд је и у Стамбол.

– *Samarero, para pagar la cuenta* – махнуо је руком Кроња. Платио је, дао натмуреном гитаристи и напојницу, али нису устали од стола.

Седели су тако, ћутке, наливени пивом, заробљени и изгубљени у кафанској гунгули, слушајући како напољу одзвања

снажно и сложено трупкање живе људске силе. Униформе свуда уливају страх и поштовање. Једном речју, страхопоштовање.

На Барселону је падало благо, дифузно вече. Лео Меси је управо истрчавао на терен. Хук стадиона губио се у небу.

На позив Предрага Вујовића да учествујем у књижевном експрменту који би тематизовао однос Уједињене Европе и Србије написао сам ову причу до тачке обележене звездицом (*), а потом је довршио користећи се идејама мојих Твитер сарадника. Наводим их редом којим су се јављали: Наим Лео Бешири, Данко Рунић, Јелена Јовановић, Жаклина Живковић, Мирјана Мимица, Стефан Јосимов и Јелена Марковић. Хвала вам, било ми је задовољство да се заједно играмо.